

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 323/2022
09.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца Оператера дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ Београд, Огранак Електродистрибуција Ниш, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1195/20 од 03.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1195/20 од 03.08.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1195/20 од 03.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1195/20 од 03.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 4905/18 од 20.12.2019. године, у ставу првом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неовлашћеног коришћења електричне енергије у периоду од 24.12.2016. године до 23.06.2017. године исплати износ од 104.807,92 динара, са законском затезном каматом од 23.06.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11..18/20, даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом и применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП, одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду штете због неовлашћеног коришћења електричне енергије, јер тужилац није доказао да је у контроли мерног уређаја утврђена неправилност регистравања утрошене електричне енергије (као услов да би се потрошња електричне енергије могла сматрати неовлашћеном), нити да је тужени користио електричну енергију без мерног уређаја или мимо мерног уређаја. Како је записником о контроли прикључка и мерног места констатовано да је бројило туженог било прикључено на дистрибутивну мрежу и регистровало је потрошњу, оцењена је произвољном констатација на записнику да је тужени као корисник бројила самовласно прикључен, јер није доказано да је бројило икада раније било искључено.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Разлози о одбијању тужбеног захтева за накнаду штете по основу неовлашћеног коришћења струје засновани су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Указивање у ревизији на сукоб правних норми Закона о енергетици и Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом није разлог за изузетну дозвољеност ревизије и ново тумачење права имајући у виду прелазне и завршне одредбе наведеног закона (члан 393. став 2.), а о евентуалној несагласности одредаба подзаконског акта са законом одлучује Уставни суд (нормативна контрола). Због тога, позивање на другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужиоца не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужиоца.

Из изведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.07.2018. године. Вредност предмета спора је износ од 104.807,92 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**